

Анна затвори клепачи. Поклати глава. Не, това бе измама. Нищо нямаше. И тя почувствува гореща вълна свян да я облива за мислите, които я бяха прекосили преди малко. Нима и тя самата не се бе увлякла в приказния разказ на девойката? Нима и тя самата не спираше продължително взор върз тази рядка, разцъфтяваща се хубост?

Ирина свърши приказката. Всички я отрупаха с похвали. Започнаха да я разпитват. Особено ненаситен с въпросите си бе малкият Калиман.

— Кои са били тия траки? Имали ли е наистина цар Рес?... Къде е бил Орфей? Как е примамвал животните със свирята си?

Само царят бе останал замислен на местото си, край гаснещия огън в камината. Скръстил ръце, оборил глава. Анна усети тревогата му, веднага отиде към него, сنيши се, разрови жаравата, която се бе покрила с тънък слой синкава пепел.

— Отец Сава още го няма!

Иоан Асен трепна. Изгледа жена си. Сякаш не я позна. Тъй чежд и далечен бе взорът му. След това се опомни.

— Да. Как ли пътуват в това ужасно време? Много се боя за стареца. Да не му стане нещо... На тая възраст, горко ни, ако бъде отсъдено между нас да му се случи беда... Сърбите го имат за светиня, тъй много го тачат. Ще пратя отново гонции по Хемските проходи, да вдигнат местните люде и да ринат снега... Той искаше да прекара с нас коледните празници, но дано може да стигне поне до Вайиордан... Място не мога да си намеря... Дано Крънският катастрофилак го спре, дорде минат най-големите студове!

— Тази нощ водата замръзна в каните... — каза тихо Анна, ала мисълта ѝ бе другаде.

Никога до тогава царят не бе я поглеждал с такъв непознат, с такъв нов взор. И тя усети как сърцето ѝ заледява от някаква неизпитана до тогава скръб.

На прага застана госпожа Росица. Поклони се и каза: